

הפעלתי אותם לחילופין. הצטיידתי גם בעשרים ארגוני פעולה - ותחמושה לא חסרה.

איפה אתה נמצא?

עד מיתחם רפיח לא היה לי קשר עם המח"ט. לפתע שמעתי אותו באלחוט ש"י אל: „איפה אתה נמצא?" עניתי: נוסע על הציר ומשמיד את האויב! „בסדר, אמר המח"ט, כבר ניפגש איפה שהוא?" בסוף פגשתי במח"ט ליד גדר מחנה ה"אוי"ם ברפיח. ירדתי, מסרתי דו"ח מצב, והוא אמר: „אוקיי! תכצע הסתערות ל" תוך רפיח". סימנתי לטנקים בדגלים, עברתי מוטנק לטנק, והרבצתי שריקת רועים שלמדתי בקיבוץ, כדי שידעו לאיזה כיוון לנוע. נתקענו לתוך אש נ.ט. צפופה, תוך כדי ביצוע תפנית בתוך היעד עלה טנק אחד על מוקש, חטף פגיעה של תותח נ.ט. ועלה בלהבות. הטנק שנסע אחרי חטף פגיעה של כמה תותחי נ.ט. בעת ו" בעונה אחת, התלקח מיד, והמפקד נפי לט החוצה כמו פקק מבקבוק. על דפנות הוחלים שלי דפקו הכדורים כמו על תוף. פתאום ראיתי את שמאי ז"ל בטנק ליד, שמחתי מאד לדעת שאיש מקצוע מובהק כמוהו נמצא על ידי. חיל הרגלים של המצרים התחבא בתעלות וצלף עלינו, החלסתי להשתמש ברימונים. החשמלאי, המכונאי, וטכנאי הקשר, היו מגישים לי בזה אחר זה רימוני יד, ואני הטלתי אותם לימין ולשמאל, ולכל מקום שם ראיתי קבוצת חיילים מצריים ששווה ריי מון.

עבודה שיגרתית למדי, אבל אם השדרה לא נעה כמו שצריך, או שטנק אחד מאבד את השדרה או מתקלקל, זה יכול לגרום פנצ'ר רציני. התנועה התנהלה בסדר גמור, הגעתי עד לצריף של האיים דרומית למגן, וכאן התחילה הפגזה צפופה מן הצד המצ"י. ריי התחיל להיווצר „פלונטר" די רציני, חלק מן הטנקים נע, אחרים נתקעו ולא זזו. השטת היה ממוקש כולו, ראיתי שציר התנועה סתום, ירדתי מן הוחלים שלי, כדי לאתר מעבר נוח לטנקים. מצאתי פרדס מוקף גדר קוצים בגובה 2 מטרים בערך, ואמרתי לעצמי: אם הערבים מעבירים את האדמה, סימן שאין שם מוקשים. התחלתי לכוון את הוחלים שלי לעבר הפרדס. באמצע נכבה לו המנוע, קשרתי אור תו לטנק, וגררנו אותו הלאה. כאשר נכנסו לפרדס, נפתחה עלינו אש שטוחה מסלול. שיתקנו אותה, הודעתי לשדרה כי מצאתי נתיב חדש שאפשר לעבור דרכו - הפסק נפתח. לא ידעתי בדיוק היכן אני נמצא, הסתכלתי במצפן, ראיתי שהוא מר"א לא לכיוון האן יונס. חלק מן הכוחות שנתקעו נעו אחרי.

היינו בתוך העיירה עבאסן אל סעיר, הרחובות היו סתומים ע"י בלוקים, נגחנו אותם עם הטנקים, ופרצנו נתיבים, דהרנו דרך העיירה וירינו לכל עבר. פתאום אני מביט אחורה ורואה שאחד הטנקים שלי נעלם בתוך ענן אבק. אני שואל אותו ב"אלהוט, מה קרה לך? ! הוא אומר: מה קרה? ! אני לא מרגיש שום דבר מירי חד! ! נתברר כי הפריסקופים שלו היו מכוסים בטכבה עבה של אבק, והוא פשוט נכנס לתוך בית, ונסע כשהצי התקרה מונח עליו. הזרתי אחורה, קשרתי לו חבל

ההסתערות של החילונים

לפתע מודיע לי המח"ט: „ברוך מיד מה המצב אצלך?" לקחתי את הוחלים, חזרתי אחורה לראות מי חי, ומי מת. על הכ"י ביש מצאתי זחלים שלנו עולה בלהבות, החבריה קפצו ממנו בבגדים בוערים, זרקתי להם את כל המימיות שלנו וצעקתי: להתנגלג בחול ולשכב בצל! בצו"ת רפיח בערו שני „פשוטים", זחלים ושני גיפים עלו על מוקש, וכל צוות הסיוור נהרג. הייתה שם אש תופת. ביקשתי רשות להסתער, התשובה הייתה שלילית. ראיתי איך שמאי ז"ל מרים את ידו כדי לאשר שקיבל את הפקודה, היד נפגעה, הוא העביר את המיקרופון ליד השניה, חבש ב"עצמו את הפצע. ביקשתי מהמח"ט סיוע ארטילרי, שבא מיד. ובצורה דייקנית נפס לאה. אחריכך הסתערנו על מוצבי הצומת,

גרידה וגררנו אותו עד רפיח, כשהבלוקים מונחים עליו. ברפיח חטף הטנק הזה פגעי עה ונשרף.

חבר'ה, אחרי!

נסענו הלאה. כל תושב שהיה לו אקדח ורובה, ירה עלינו. הם הרביצו מכל הפי"נה ומכל החלונות ואנו לא נשארו חי"י ב"ם לאף אחד. בצומת האן יונס, התקשרתי למפקדה ביקשתי מקצין האג"ם שירותו לי על המצב. הא אמר שאין לו כרגע קשר עם המח"ט, המבצע את המ"י שימה שלו. החלטתי לקחת יוזמה ולבצע משימות גדוד הרמי"ש של החטיבה. לקחתי את כוח העתודה של החטיבה, ואמרתי למפקדים: חבר'ה אחרי! נענו לעבר רפיח, כשאנו משמידים בדרך כל כלי רכב מצרי שמודמן לנו. הגענו למוצבים שהיו מיועדים לגדוד החרמי"ש, אום אל פל"ח זה, אום, ביוק, אום אל כלב, תולחי הנ"ט של המצרים היו ממוקמים שם ממש ליד הכביש. פתחנו עליהם באש עזה ו"דהרנו הלאה. לפני חנות הרכבת של רפיח מצאנו את הכביש חסום ע"י שני גי דרקון וקוביות בטון ענקיות, המ"פ שלי, ס. טיפל בהם, ופיצח אותם.

בקרב ולאחרי: הסמח"ט סגן אלוף ברוך הראל בומן המלחמה - ולמעלה כשתוא משחזר אותה

לפתע מצאתי עצמי במרכז מערך תותחי ג.ט. רציני מאד, שממנו המטיר עלינו אש תופת. וכאן נחתי בפעם הראשונה פקודת עצירה. נכנסנו לעמדות אש, והתחלנו להשמיד את מערך תותחי הנ"ט. שם היה אתי גם סרן שמאי קפלן וזכרוננו לב-רכה. דהרנו הלאה, לעבר בני סוהילה. לפתע ראיתי זחלים שלנו עומד בצדו הדר"ד. נתקרבתי אליו, וראיתי שאין אף אחד בפנים. אמרתי לעצמי: עומד - עומד, לי אין זמן, יבוא מערך החימוש ויטפל בו. נסעתי הלאה והנה. נתגלו לעיני שני חיילים ישראלים, עצרתי ושאלתי: חבר'ה, מה הענינים סה? ! זהם סיפרו לי כי המ"פ שלהם נהרג ונשארו מוטל בתוך הוחלים. הודעתי על כך לאחורה. אתר כך התברר שהמ"פ נפצע אמנם קשה בראשו, ועכשיו הוא חי, בריא ושלם. את שני החיילים לקחתי לוחלים שלי, שמחתי שיהיו אתי שני חבר'ה שיועדים להפעיל גשק אישי, אני עצמי ישבתל כל הזמן עם היד על המקלע, הפעלתי מקלע אפס. שלוש ביד אחת, ביד השנייה התקתי את המיקרופון. בכל פעם ששרט מכונת הירייה נגמה, היה מכונאי דוחף לי סרט חדש. חיו לי נוסף לכך שני מקלעי „ברארי-גינג", אחד אסס שלוש, שני אפס חמש.

אדם שביצע את אשר קיוו ממנו לעשות. הוא תמיר, בעל שיער בלונדי גזוז קצרות, עינים בנון הפלדה, לובש מדי צה"ל גם בבית יעיל, מתוכנן, דייקן כמו טנק משומן היטב. אשתו שרה ובנו, נהנים לשמוע את סיפורו אפילו בפעם האלף.

המלחמה הזאת, הוא אומר, מצאה אותי כסגן מפקד חטיבה בדרום. מה זה בעצם סמח"ט? ראיתי גם בחוברת האחרונה של כתביהעת לעניני-שריון „ארמור", כי ה"סמח"ט הוא בעצם מעין ראש המטה ש"צריך לאפשר למפקד לבצע את המשימות כשהוא מפעיל את המטה בהתאם להנ"חיות, ועושה כמיטב יכולתו שהחידה הב"צע את המשימות המוטלות עליה. הסמח"ט מעורה בכל קבוצות התכנון של החטיבה, ויועץ בדיוק מה מוטל עליה. הוא מברר נה למעשה על כל הדרגים המינהליים של החטיבה, כולל אספקה, דלק, תחמושת, מזון ומים. בחיל שריון יש להפעלת מע"כ את החימוש משמעות מיוחדת. בגלל כמות כלי הרכב הלוחמים. דהיינו: טנקים, זחלים וגיפים.

סמח"ט מהו?

ברוך כלל אין הסמח"ט מוגדר כמפ"קד לוחם. עכשיו מה קרה? לפני הת"חלת מלחמת ששת הימים קרא לי מפ"קד החטיבה שמואליק ואמר: השמע! מל"מה זה לא חברת ביטוח, תכין לך חולית פיקוד משנית. אמנם לפי כל החללים מקומך במפקדה העיקרית. אבל אני ר"צה שתהיה מוכן לצאח עם הכוחות הלוח"מים. שמחתי על ההודמנות הזאת, והכנתי לי מוד וחלים שעליו הרכבתי מכשירי קשר שנחננו לי שליטה במערך המינהלי תי ובכוחות הלוחמים גם יחד. הכנתי לעצמי גם 2 טנקים לליווי, כי אם השר"יון הוא בבחינת תומורת, הטנקים הם הכ"י נורית הראשיים בה, והחלטתי לקרוא להם לדרך 2 כינורות כאלה. אח"כ שאלתי את המח"ט: איזה כוחות אתה מעמיד תחת פיקודי? והוא השיב: שום כוחות, הם על בהתאם להתפתחויות. אבל תהיה מר"כן לקחת את העתודה החטיבתית ולפעול לפי פקודו.

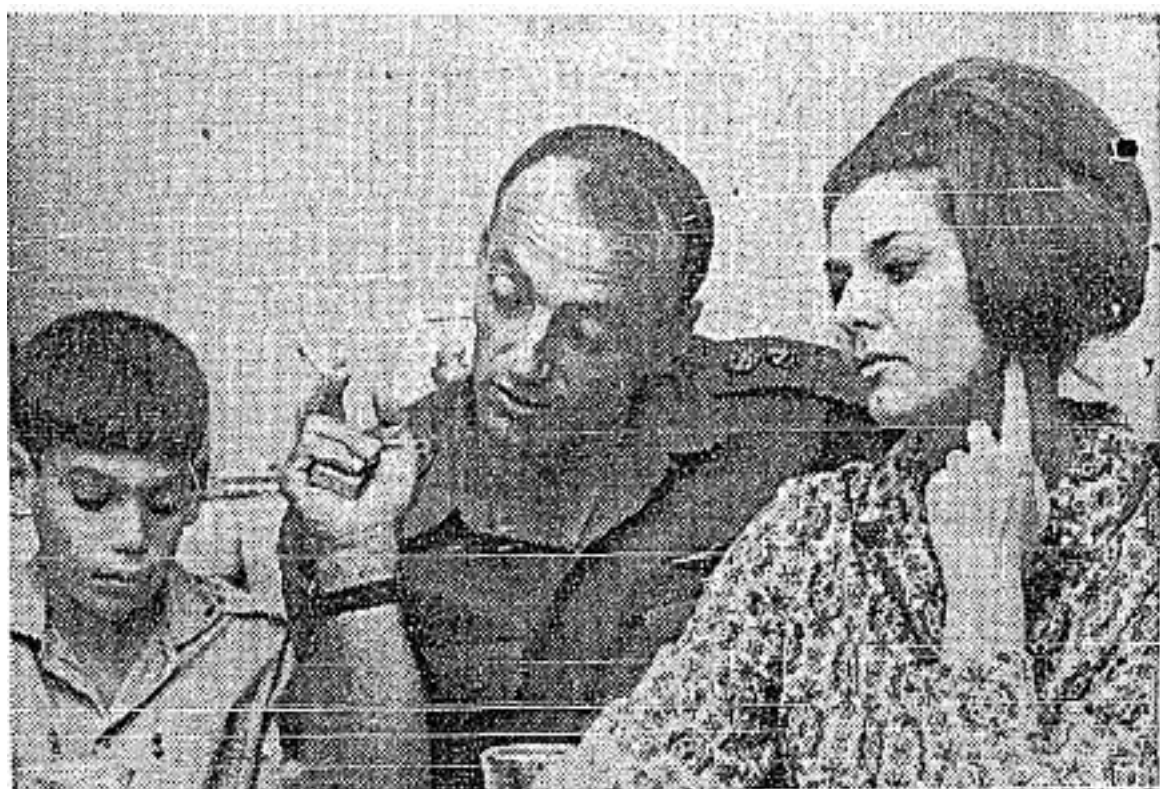
יום לפני המלחמה ממש שיגעו אותנו בהוות כוחות, נסענו לפה, נסענו לשם, וחזרו חלילה, חשבתי שנגמור את המל"מה בתנועות כאלה. בחמישה ביוני, כא"שר העניו התחיל, התחלנו לזוז, ואני ודא"תי את זרימת הכוחות לעבר הגבול, זאת

אחורי כל צל"ש מסתתר סיפור גבורה מיוחד, ס"גן אלוף ברוך הראל (המכונה „פינקו"), קיבל את הצל"ש הפיקודי שלו, קודם כל מפני שכסגן מפקד חטיבה, הממונה על מינהל, ומפ"עיל את מערכות החימוש, יצא אף לקו האש הראשון ונלחם בלי הרף. וזה דבר הצל"ש:

במלחמת ששת הימים לחם סג"ל הראל ברוך כסגן מפקד חטיבת שריון. בנוסף לתפקידים שהוטלו עליו בקרב, ביצע מספר פעולות יוצאות דופן כי מפורט להלן:

- א. בעבור החטיבה באזור האן יונס, כיוון את השרדות לעבר ציריהן, בעומדו חשוף להפגזה ארטילרית כבדה.
- ב. בקרב על אל-ערש השמיד טנק פיקוד מצרי, בפעלו יחידי מתוך זחלים.
- ג. הוביל את ההסתערות בכיבוש מוצבי ביר-לחפן.
- ד. טיהר את מוצבי ביר-חמה, בעמדו בראש כח קטן ביותר. ככלל - חיפש מנע עם האויב וכאשר נקלע לקרב, הסתער תמיד בראש הכח.

אלוף פקוד הדרום סגן אלוף ברוך הראל הוא יליד רומ"אה, עלה ארצה בשנת 1949. היה במשך שנה חבר בקיבוץ רמת-השופט, כאשר באו תוריו בשנת 1950, הלך אתם ליבנאל שם פתחו חנות מכולה קטנה, פלוס משק עזר. את הקריירה שלו בחיל השריון החל כטוראי. אט, אט ובבטחה טיפס בסולם הדרגות, עבד על כל סוגי השריון והרכב הנהוגים בצה"ל, עבר קורס בצרפת, בימי מבצע סיני לחם בציר קוציימה-ביר"ב בפגפה-איסמעיליה בחטיבתו של א"מ אורי בן ארי, הדרוך בביה"ס לשריון, התחתן, ניסה לעבור לחיים אזרחיים (ראיתי שזה לא בשבילי, חזרתי מהר לצבא ז"ל) היה קצין אג"ם של א"מ ברוך, בילה שנים ארוכות בשמירה על גבולות דרום הארץ. את תולדות הצל"ש שלו הוא מספר בשטף, ובלי התפעלות יתרה, כי

בחוג המשפחה : סגן אלוף הוראל בחברת רעייתו ובנו

לתוכו רימון — ליתר בטחון, כמו ש' אומרים.

כאשר ירדה החשיכה ראיתי שאני באל- עריש והחטיבה לא באה, ריכזתי את כל הגדוד במבואות המזרחיים של העיר והתי ארגנתי לחניון לילה. פתאום אני מקבל הודעה: „גדוד מצרי עולה מדרום!“ אחי רי חמש דקות: „מצרים באים מכיוון ביר לחפן!“ ואח"כ: „גדוד מצרי בא מכיוון קנטרה!“ התרגזתי ואמרתי: מה זה, כל רגע בשורה אחרת?! שיבוא כל הצבא המצרי יחד ונטפל בו! לבסוף התחבר אתי גדוד „פטונים“ שלנו, וקצת רווח לי. היתה לי בעיה קשה: היו לי שבעה הרוגים וחמישה-עשר פצועים קשה, שחייבו פיי גוי מייד. החובש היחיד שהיה לנו בא אלי מודאג ואמר: „הסמח"ט! נגמר לי המורפיום והפצועים זועקים!“ פיניתי בית, ציויתי להכניס לשם את הפצועים כדי שהאנחות לא ישפיעו על „מוראל“ החיילים, ודרשתי אמצעי פינוי לפצועים. ובאמת כעבור זמן קצר הגיע הליקופטר. לא יכולתי להדליק לו מדורות סימון, כדי שהמצרים מסביב לא יגלו אותה, אך ההליקופטר נחת בלי מדורות בדייקנות פנטסית ופינה את הפצועים. רק אח"כ התברר כי היו לי רק ארבעה-עשר, הפצוע החמישה-עשר, עם רסיסים בגב. התחמק ברגע האחרון מן האלונקה וסירב לעבור לעורף.

מה היה בביר לחפן? הסתערת' — ר' זהו. ובביר כמה? נסעתי עם הזחל"ם שלי לבד אל יעד מסויים כדי לערוך הצפית. חשבתי שהשטח נקי, פתאום צף מולי לנה רובה. פתחתי באש על הבונקרים. יריתי ב„עוזי“, זרקתי רימונים, טיחתי יעד פלוגתי בסדר גודל של פלוגה. אתה רני צה לדעה מדוע נשארתי בחיים אחרי כל הענינים האלה? מפני שהייתי בתנועה כל הזמן. מפני שיריתי, ולא נעצרת' לר' גע, אף לא לרגע!

והשמדנו כארבעה-עשר סנקים מצריים. דיווחתי למח"ט: הצומת נכבש, אני ממ' שיך בתנועה. והנה ראיתי מחזה מזור: טנק שלנו מתחיל לנסוע אחורה. נכנס לבית, וממשיך ב„רברס“. התברר שהמפקד קיבל כדור בראש. המשכתי עד שיך זואייד ושם נפגשתי במח"ט ובמג"דים. המח"ט לקח גדוד „פטונים“, לי נתן גדוד „צנטוריונים“ ואמר: „אם אתה יכול, תגיע לאל-עריש — אבל בלי אבידות! וקודם כל תגיע לג'יראדי!“

„ג'יראדי בידו!“

מיתחם הג'יראדי הזה היה מקום אימים שלא הלמתי עליו בסיוטים השחורים ביר תר. אלה היו עשרה קילומטרים מרוצפים תוחתי גט. ומוקשים. המוצבים שולטים על הכביש משני צדדיו. ואי אפשר בכי לל להגיע למגע חזיתי. התחלנו להמטיר אש לכל הצדדים. נתתי הוראה שאף טנק אחד אסור לו להיעצר, עם או בלי פצועים, זה לא משנה, אסור להיעצר. היתה אש איומה, הקשר שלי חטף רסיס בים בגב, בכתף ובידי. הגהג, סגן משנה מ, חטף רסיסים וחבש את עצמו. גם אני קיבלתי רסיס בפנים, אבל לא התיחסתי לזה כמו לפציעה, ולא חבשתי בכלל. לבסוף הייתי יכול לדווח ל" מח"ט: הג'יראדי בידו!

למבואות אל-עריש הגענו עם הטיפות האחרונות של הדלק. אני עצמי עשיתי עם הזחל"ם שלי פטרולים על הכביש, כדי שיידעו כי אני קיים. תוך כדי פטרול יריתי בכל עצם השודר שצף מולי. לפתע יוצא מולי טנק פיקוד מצרי וחוסם לי את הכביש. זה היה בין פסי הרכבת ו" חורשת הדקלים. התלבשתי על ה„אפסי חמש" שלי ויריתי. הטנק נעמד, והצוות התחיל לברוח. התקרבותי אליו זורקתי

למזכרת: מגן ועליו חרותים מהלכי המלחמה

